

Élet egy bányászvárosban Oroszlány

Hajlotthátú ember ballag az utcán,
hosszú évek gondja csillan meg arcán.
Sötét szeméből kihunyt már a parázs,
mint téli éjjelen szénből az izzás.

Gyermekként még csupa öröm volt minden,
barátja és rokona sok volt itten.
A tóból halászta ki a „grófi kincset”,
s nem aggódott, hogy szinte ruhája sincsen.

Már diákként is sokat tornázott,
meglett az ereje a vājár-iskolához.
Reggel a majki erdőt fedezte fel kerékpáron,
délután kémiát vagy magyart biflázott.

Az iskolából a föld mélyébe szállott,
ott dolgozott, akárcsak az egész város.
Csilleszám fekete ércet aknászott,
sokszor a sűrű portól szinte nem is látott.

A moziban kedvesek voltak a lányok,
de ő csak egy mohaszemű angyalt látott.
Borikának hívták, kit gyakran várt ott,
Borika, ki teljessé tette neki a világot.

Teltek-múltak az évek, s jöttek a bajok,
lába a nehéz súly alatt meg-megrogyott.
Lassan kiürült az édes otthon,
végül Borika is eltávozott.

Hajlotthátú ember ballag az utcán,
helyet foglal aztán egy csendes tér padján.
Szent Borbála nevét látja az utcanévtáblán,
halvány mosoly suhan át megfáradt arcán.